

må man i anstændighedens og den sociale retfærdigheds navn afskaffe alle fradrag, som ingen forbindelse har med hensyntagen til folkskatteevne. Som de, hr. finansminister, ved, belaster de såkaldte opsparingsordninger ligningsgrundlaget hårdt. Deres betydning for den reelle opsparing er minimal (hvis den overhovedet findes), men deres sociale skævhed er åbenbar. Disse opsparingsordninger er kun et påskud til at skaffe nogle skatteydere skattelettelse på de mange mindre heldigt stillede skatteydere bekostning.

Også det nuværende system for afskrivninger, der giver skattelettelse, strider mod evneprincippet samt også mod sunde nationaløkonomiske hensyn. Det er egentlig uforeneligt med et progressivt system, eftersom det belønner rig og fattig forskelligt. Alle former for afskrivninger bør tilnærmes det faktiske slid og/eller den faktiske forældelse.

Der kan også være grund til at se nærmere på udgifter til reklame og repræsentation, som endnu er fuldt fradragsberettigede driftsudgifter uden hensyn til, om de har en produktionsforøgende eller samfundsmæssig værdi, der står i blot nogenlunde forhold til de skattelettelser, sådanne fradrag muliggør.

Det synes desværre, som om De, hr. finansminister, ikke ganske deler vort syn på spørgsmålet om fradrag for udgiften ved at bo i eget hus samt fradraget for renter af privat gæld, skønt De dog erkender, at der hermed begås en skattemæssig uretfærdighed bl. a. mod de mange mennesker, der bor til leje. Problemet er yderligere blevet accentueret gennem lovgivningen om ejerlejligheder. Foruden at være uretfærdig i sin virkning forårsager reglen en alvorlig forvridding af byggeriet i retning af et samfundsmæssigt dyrt parcelhusbyggeri, og den driver jord- og huspriser yderligere i vejret. Dette forhold vil ikke ændres ved de besluttede årlige reguleringer opad af lejeværdien for bolig i eget hus, hvilke forhøjelser til gengæld vil ramme ældre, nedbetalte huse for hårdt. Reformen her må naturligvis gennemføres over et længere åremål.

De kender, hr. finansminister, bedre end vi mangfoldige andre fradrag, hvis afskaffelse vel ikke ville betyde nogen væsentlig provenuforøgelse (eller nedsættelse af skatteprocenter), men dog ville bevirke en betydelig administrativ forenkling.

Det er vor overbevisning, at en reform af indkomstbeskatningen må tilstræbe virkeliggørelse af den oprindelige idé om skat efter evne. Vejen hertil går over forenkling, forøgelse af ligningsgrundlaget gennem effektiv ligning og gennem afskaffelse af fradrag. Først derved har man tilvejebragt forudsætningerne for udarbejdelse af rimelige og smidige skatteskalaer med så lave procenter og uden ekstra høj beskatning af stigende indkomster, at tilbøjeligheden til snyderi og til kamp for småfradrag formindskes.

I forbindelse hermed trænger spørgsmålet om samtidighedsskat eller kildeskat sig på. Vi forventer, at regeringen på ny fremsætter lovforslag om kildeskat, men tilråder alvorligt, at dette udformes således, at det forudsætter skattefradragsreglens afskaffelse.

Kontakten — og konflikten — mellem samfund og borger er vel intetsteds så håndgribelig som på skatternes område. En skattereform står for befolkningen som en akut nødvendighed, og det må forekomme den ubegribeligt, at landets styrende organer endnu ikke har formået at udforme et system, der virkelig kan fungere, der er socialt afbalanceret, der er overskueligt for skatteyderne og ikke giver overflødig og kompliceret administration.

Deres parti, hr. finansminister, skal i nær fremtid træffe beslutninger om sin skattepolitik. Det er vor overbevisning, at kun en skattereform efter nogenlunde de linjer, vi har trukket op i dette brev, vil være tilfredsstillende, og at politisk obstruktion mod reform af indkomstbeskatningen vil forekomme befolkningen så urimelig og reaktionær, at den må forblive uden virkning. Der er snakket længe nok om en skattereform og længe nok givet befolkningen løfter herom. Den bør ikke udsættes længere.

Med venlig hilsen

... På folketingsgruppens vegne

Aksel Larsen.